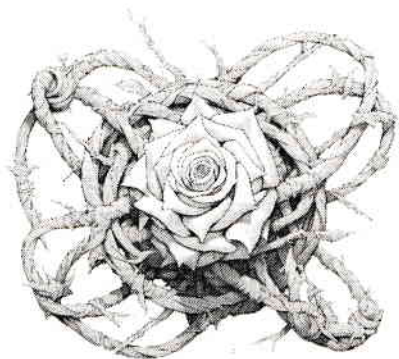

LBRIS

We know
books

PETALE ÎNSÂNGERATE

FIORII IUBIRII ȘI AI MORTII

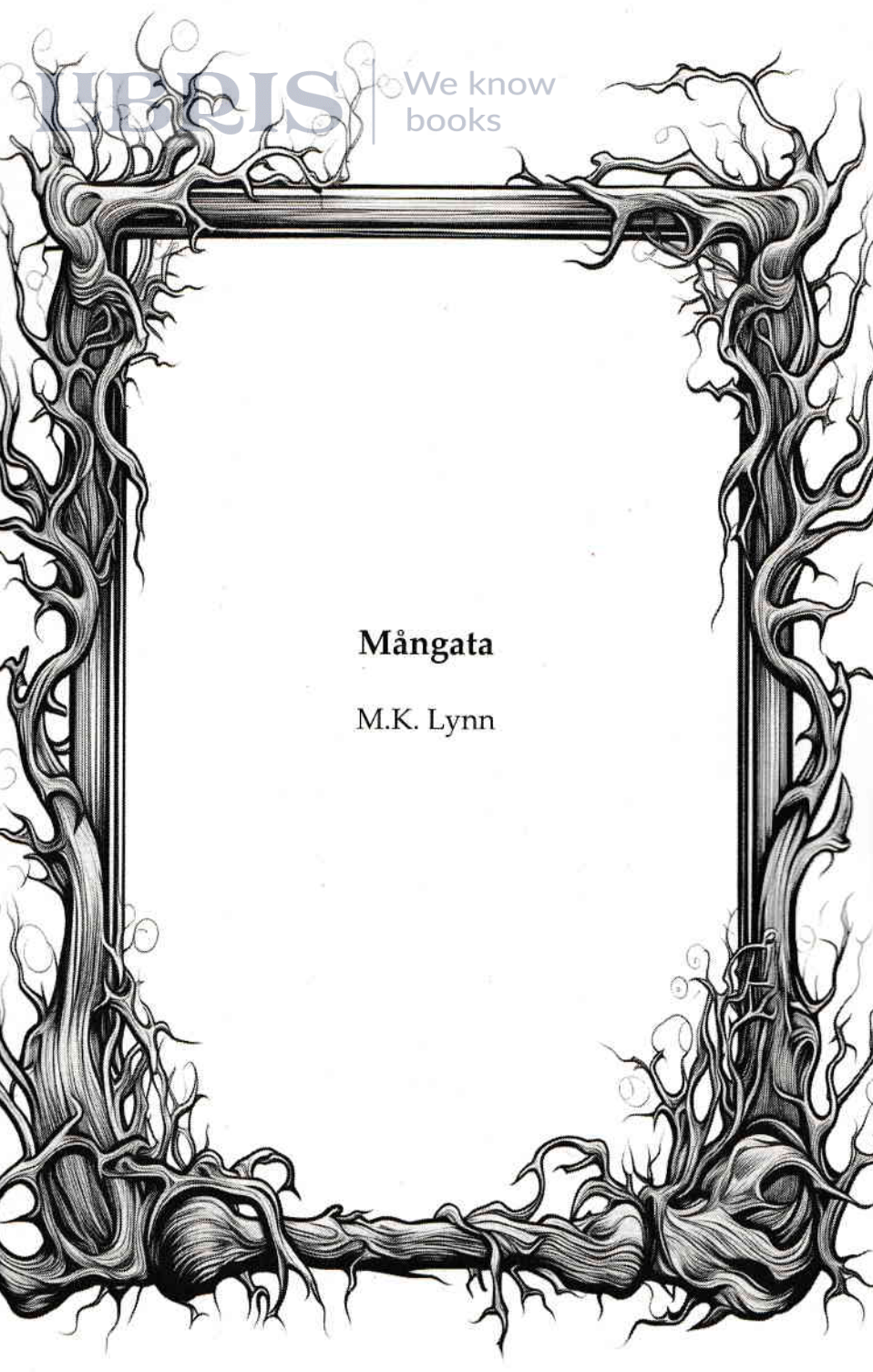

Editura
Petale Scrise

Nojorid, 2024

Cuprins

Mângata (<i>M.K. Lynn</i>).....	5
O noapte de neuitat (<i>Andrada Rezmuveș</i>).....	11
Focul (<i>Delia Mitroi</i>).....	29
Carbon (<i>Lavinia Călina</i>).....	43
Torționară (<i>Marius Andrei</i>).....	59
D+O+R = LOVE (<i>Ioana S. Bogorodea</i>).....	63
Un altfel de Romeo (<i>Delia Moretti</i>).....	81
Buze Roșii (<i>Olga Menai</i>).....	101
Countdown (<i>Marius Andrei</i>).....	117
Aici sunt ochii ei (<i>Morgan Hexner</i>).....	121
Sub amenințare (<i>Alina Cosma</i>).....	141
Ultima suflare (<i>Alexandra Condrat</i>).....	159
Recolta unei vieți pierdute (<i>Agape F.H.</i>).....	171
Fântâna (<i>Diana Boitor</i>).....	191
La porțile iadului (<i>Ruxandra Popa</i>).....	207
Cor ad cor loquitur (<i>Farah Hale</i>).....	223
Fight Club (<i>Marius Andrei</i>).....	229
Cealaltă casă (<i>Aurelia Chircu</i>).....	243
Libarca (<i>Elena Druță</i>).....	257
Până când moartea ne va despărți (<i>Cătălina Pană</i>).....	269
Dragostea a învins (<i>Mihaela Anghel</i>).....	279

LIBRIS

We know
books

Mångata

M.K. Lynn

În ultima noapte a ultimului an, cel din urmă păzitor al barajului își părăsi ascunzătoarea.

Din hăul ce se întindea în stânga se deslușeau urletele lupilor. Îi plăcea să-i asculte. Măcar, pentru un moment, putea să uite că era singur.

Luciul apei din dreapta îl făcu să-și ferească instinctiv privirea.

Nu te uita la lună.

Nu vorbi cu nimeni după lăsarea asfințitului.

Nu asculta ce îți suflă întunericul.

Fusese ales de mic să fie ucenicul bătrânului păzitor și, după ce învățătorul lui dispăruse, ajunsese și el la rândul său să aibă grijă de baraj. Ajunsese și el bătrân.

Se sprijini de balustradă, uitându-se în depărtare, unde, întins pe o jumătate de cer deasupra unui sat pustiu, strălucea un soare bolnav, roșu.

– E târziu, mormăi el, doar de dragul de a-și auzi vocea.

Era ultima noapte a ultimului an.

În spate, foșnind și involburându-se, se trezi bezna. Îi simți atingerea umedă, atât de familiară, pe umeri. Îi auzi vocea.

– Focul se stinge cu apa, bătrâne... Orice boală are leac... Lasă-ne să trecem, lasă-ne...

Atingerea se prelinse pe brațe, picurând pe asfaltul crăpat. Câți ani trecuseră de când aveau grijă de acel baraj? O mie? Zeci de mii?

– Haide..., se rugă de el creatura. O gură de aer, numai una...

Nu asculta ce îți suflă întunericul.

– E moartea aidoma unui leșin? rosti bătrânul printre buzele uscate de vânt. Sau smulgerea sufletului din corp produce durere?

Surâs.

Noaptea nu voia să-și dezvăluie secretele.

Putea vedea în umbra ce se întindea în prăpastie mărimea creaturii ce plutea deasupra lui. Își opri un tremur.

Nu vorbi cu nimeni după lăsarea asfințitului.

În ultima noapte a ultimului an, el era ultimul suflet rămas viu.

Oare primul se simțise la fel de singur?

Se desprinsese de balustradă și o luă la pas în lungul barajului, fără să privească spre luciul amețitor al apei. Se lăsase frigul. Valurile umpluseră aerul de sare. Putea auzi pașii beznei în spate.

La jumătatea drumului dintre cele două maluri îl aștepta un scaun. Se așează cu greutate, respirând obosit, simțind cum îl străfulgeră de durere genunchiul bolnav.

– Lasă-ne să trecem, lasă-ne să...

Murmurul nopții îi pătrunse în minte, adormindu-l.

Îl sărută în creștetul capului.

Îi atinse obrazul.

– Cauți sens într-un loc unde nimeni nu l-a zămislit...

Probabil că avea dreptate.

Brațele umede îi înfășurară gâtul, silindu-l să-și lase capul pe spate, peste marginea spetezei scaunului, să îl tenteze pe bătrân cu strălucirea apei negre.

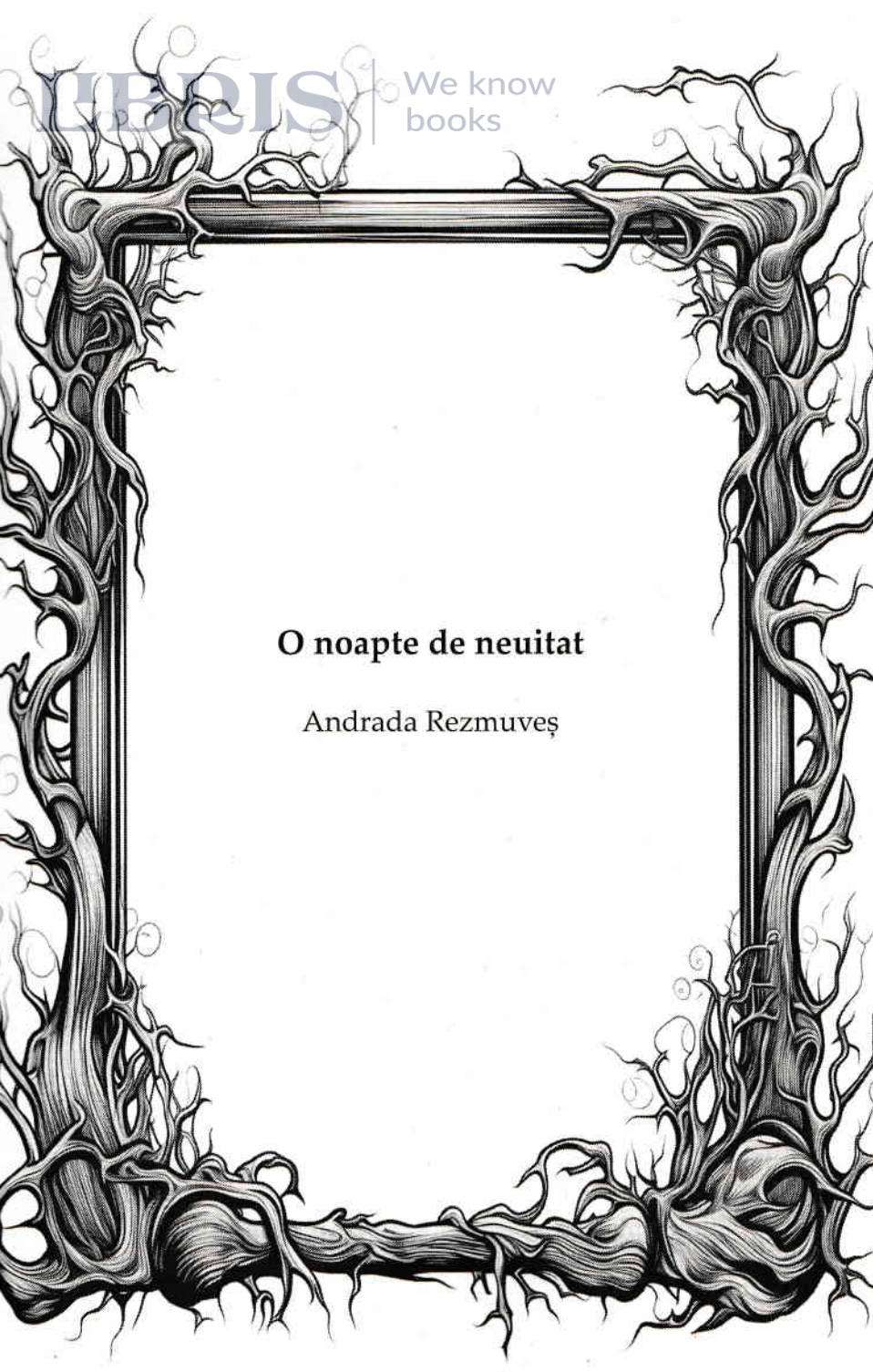
Dar el își închise ochii strâns.

Nu te uita la lună.

În ultima noapte a ultimului an nu avea să-și încalce acel ultim jurământ. Înghiți în sec, încercând să-și oprească tusea.

Poate că nu mai exista nimeni ca să-i mulțumească, dar nu conta.

Într-o lume în care sensul nu a fost zămislit era mult prea ușor să-și creeze unul.

LIBRIS

We know
books

O noapte de neuitat

Andrada Rezmueș

Pădurea e întunecată, iar norii s-au strâns grămadă pe cer. Îi pot vedea de fiecare dată când ridic capul, printre ramurile copacilor uriași. Se anunță o ploaie torențială, care mă face să urăsc că am ales să îmi ascult iubitul și să-l însoțesc în această... completă nebunie. În aer plutește mirosul verii, amestecat cu cel al frunzelor și al pământului ud. Inspir pentru o clipă, încercând să îmi domolesc inima. Când un tunet răzbate liniștea, sar ca arsă, făcându-l pe Dean să râdă. Îl lovesc în braț.

– Nu râde, îl atenționez. Nu am vrut niciodată să vin la camping, dar nu, a trebuit să mă convingi și acum urmează să înceapă furtuna!

Ne plimbăm de o oră în căutarea ieșirii. Pe lumina zilei, a fost destul de ușor să ne aventurăm și să găsim locul perfect pentru campare. Corturile erau deja asamblate când primul fulger a străbatut cerul, anunțându-ne că nu este ziua potrivită pentru o astfel de activitate. După mai multe rugăminți, Dean, Siona și Ben au decis să mă asculte și să ne întoarcem, doar că... Pare că ne învârtim în cerc. Orice loc arată exact ca precedentul.

– Îmi pare rău, iubito. La meteo nu ziceau nimic despre o posibilă ploaie.

– Asta numai ploaie nu va fi, mă plâng.

Un alt fulger luminează pădurea și, de la depărtare, copacii par să se contorsioneze, luând forme care mai de care

mai de groază. Mă apropii de Dean. Sunt furioasă, dar am nevoie să îl simt aproape, pentru a mă simți în siguranță. Mâna lui se încolăcește în jurul palmei mele, și-l strâng cu putere.

– Trebuia să rămânem pe loc, se plânge Ben. Nici măcar nu știu unde naiba suntem!

– Mă dor picioarele deja! îl susține Siona.

Sunt prea speriată ca să stau la taclale. Vântul face frunzele să se ridice și să foșnească dar, în capul meu, sunt sigură că sunetul seamănă destul de mult cu șoaptele din filmele de groază. Doar că asta nu se va întâmpla cu noi, nu-i așa? Nu ne vom pierde într-o pădure întunecată, unde un criminal sau o vrăjitoare malefică își fac veacul. Nu, noi vom ajunge acasă, în siguranță. Cel puțin, asta sper să se întâmple.

Din nou fulgerul luminează pădurea, urmat de un tunet care mă aduce mai aproape de iubitul meu. Îmi simte tremurul corpului și își așază un braț peste umerii mei, aducându-mă mai aproape de trupul lui cald. Știe că astfel mă face să mă simt în siguranță, dar de această dată nu funcționează. Lanternele pe care le avem nu luminează suficient. Mă împiedic la fiecare pas, iar urechile îmi sunt ciulite mai ceva ca unui câine ciobănesc.

Am calculat distanța dintre fulgere. Dacă continuă așa, ploaia va începe în curând!

Siona este geniu matematician și nu glumesc deloc când spun acest lucru. Fata asta ar fi capabilă să calculeze orice, în doar câteva secunde, pe când eu trebuie să număr pe degete până și cât fac douăzeci și cinci plus șapte. Nu mi-a plăcut niciodată matematica. Nici măcar în clasele primare.

– Ar trebui să căutăm un loc unde să ne adăpostim până dimineață, zice Dean.

Îl strâng de șold. Nu vreau să ne adăpostim, vreau să mă ducă naibii departe de aici! În ciuda gândurilor care îmi

învolează mintea, aleg să păstrez tăcerea. Mai mult ca sigur prietenii mei deja mă învinovătesc pentru că suntem pierduți, pe întuneric, în pădure. Când am plecat, afară era încă lumină și credeam că avem suficient timp ca să ne întoarcem la mașină. Drumul spre zona de campare a părut scurt și incredibil de ușor, întoarcerea, pe de altă parte, nu este deloc așa.

– Te simți bine?

Mă întorc spre Dean, cu lanterna tremurându-mi în palmă.

– Nu chiar. Am obosit și vreau acasă!

Se apleacă și îmi sărută creștetul capului. Asta iubesc la el, pe lângă faptul că e incredibil de arătos, cu păr blond și ochi albaștri, este și cât se poate de înțeleghător. Indiferent cât de mult mă plâng, cât de insuportabilă sunt în cele mai multe dintre zile, Dean mă înțelege și mă respectă. Nu îmi amintesc nici măcar un moment în care să nu se fi comportat exemplar sau să nu îmi fi vorbit frumos.

El este liniștea. Este o noapte senină de vară, pe când eu sunt furtuna. Răvășesc totul în calea mea cu personalitățile multiple, nervii instabili și temerile mele. Atât de multe temeri. Teama de întuneric. De paranormal. Teama de a fi noaptea prinsă într-o pădure întunecată, în timp ce urmează ca natura să se răzbune pe noi.

Dintr-odată, afară devine chiar mai întunecat și îmi întorc privirea peste umăr. Siona bate cu lanterna în palmă, încercând să o facă să funcționeze. Văzând că acțiunile ei nu funcționează, aceasta azvârle sursa de lumină cu toată forța de care este în stare, fix pe deasupra capului meu.

– Mama mă-sii, am rămas fără baterii!

– Le-ai schimbat așa cum ți-am cerut, nu? o întrebă iubitul ei.

Tăcerea ei este exact răspunsul pe care nu voiam să îl aud. Dacă a uitat să schimbe bateriile lanternelor, înseamnă că, în curând, toți vom rămâne fără lumină. Și cum să îți găsești calea când nu vezi nimic la mai puțin de un metru în față? În cinci ani de relație, asta este prima dată când îl aud pe Dean înjurând, făcând-o atât de tare, încât un stol de ciori se sperie și zboară. Sunetul lor mă îngrozește, iar acum sunt atât de aproape de el, încât nici aerul nu ar putea pătrunde între noi.

– Aia e o cabană? întrebă Ben.

Îmi mijesc ochii, dar nu văd nimic. Abia în secunda în care mă întorc spre Dean o remarc, la doar câțiva metri de noi.

– Doar nu vă gândiți să mergem acolo!

Nu o pot vedea de la distanță, dar pare al naibii de înspăimântătoare! Cu copaci înalți de o parte și de cealaltă, un munte de negru care se ridică din pământ în forma unei case. Dacă am învățat ceva din Hänsel și Gretel, este să nu mă opresc niciodată să admir o cabană în mijlocul pustietății. De parcă soarta ne-ar împinge spre ea, norii se sparg și ploaia rece, cu picuri mari, se revarsă peste noi.

– Altă variantă nu avem, strigă Siona peste zgomotul ploii.

Pornește în fugă, cu Ben pe urmele ei într-acolo, iar eu nici nu am timp să mă dezmeticesc înainte să simt cum Dean mă trage după ei. Picioarele mele se împiedică în crengile căzute la pământ, dar lui nu pare să-i pese. Mâna lui continuă să o țină strâns pe a mea, în timp ce aleargă la un metru în față.

Lumina dansează pe suprafața cabanei și nu-mi pot lua ochii de la ea. Lemn negru, vechi. Un geam spart, pe care nimeni nu s-a sinchisit să îl repare și ușa... Ușa care sigur scârțâie când o deschizi. Inima îmi bate ca nebuna când ne oprim și nu știu dacă este din cauza alergatului sau a sentimentului care mă împresoară în preajma acestui loc.

– Voi intrați, ne strigă Ben. Eu cu Dean o să căutăm niște lemne de foc, am văzut un horn.

– Afară e cald! protestează Siona.

– Trebuie să ne uscăm, ca să putem pleca la prima oră a dimineții.

– Ben are dreptate, intervine Dean. Dacă dormim uzi, riscăm să facem pneumonie. Duceți-vă și așteptați-ne!

Încearcă să se elibereze de brațul meu, dar eu nu sunt pregătită să-i dau drumul. Glasul mi-a pierit, așadar, când se uită la mine, doar ridic din umeri, incapabilă să mai zic ceva. Se smucește din strânsoarea mea, iar o secundă mai târziu, lumina lanternei sale și a lui Ben se îndepărtează. Am rămas doar noi. Eu și Siona. Cu o singură lanternă funcțională.

– Intra, o îndemn.

– Intra tu prima.

– În niciun caz!

Ea își trece o mână prin părul blond.

– Dă-mi lanterna. O să mă duc după unul dintre băieți, îmi spune.

– Nu rămân singură aici, Siona!

De parcă nu ar fi auzit ce am spus, îmi smulge sursa de lumină dintre degete.

– Nu mai fi atât de fricoasă, Vic! îmi strigă. Nu vrem să intrăm singure, așa că o să îl aduc pe unul dintre ei să ne însoțească!

Nu știu de ce încuviințez. Nu știu de ce o las să dispară în negura nopții, de una singură, știu doar că respirația mi-a devenit greoaie, superficială. Prin întuneric, am impresia că zăresc umbre. Multe umbre care-mi dau fiori și mă fac să mă lipesc cu totul de cabană, devenind una cu ea. Îmi este într-atât de frică, încât îmi pot auzi inima răsunând în întregul corp. Nu

vreau să fiu singură aici! Nu vreau să mor! Îmi las trupul să se prelingă, până când ajung să stau în șezut, cu picioarele strânse la piept. Țiglele ieșite în relief ale cabanei reușesc să mă protejeze de ploaie, dar nu și de gândurile care-mi străbat mintea.

Nu știu cât timp durează până când prima lanternă se zărește la orizont, apoi a doua, dar nici urmă de a treia. Mă ridic, apărându-mi ochii, așteptând ca ei să ajungă la mine. Nu știu cine e cel din fața mea, este imposibil să vezi ceva când o lumină îți este băgată fix în ochi, însă mâna i se întinde, îndreptând lanterna spre mine și o apuc. Ben este primul ajuns, cu câteva lemne aruncate pe braț. Ploaia le-a udat în totalitate și nu cred că mai sunt bune de ceva. Din cauză că este înalt și musculos, nu-i pare deloc greu să le țină, în așteptarea celeilalte lanterne.

Îl cunosc pe Ben din primul an de liceu. A jucat în echipa de fotbal împreună cu Dean și ne-am apropiat destul de repede. Are părul negru, ten închis la culoare și ochi de un căprui pătrunzător. În ciuda faptului că pare un bărbat dur, este cel mai dulce băiat pe care îl cunosc. După iubitul meu, desigur. În al treilea an, a cunoscut-o pe Siona. Mediatoarea timidă, cu sâni mari, trup perfect, blondă cu ochii verzi. A fost dragoste la prima vedere, atât între ei, cât și între noi două. Niciodată nu mi-a plăcut să ies cu fetele din echipa mea de majorete, dar ea... Ea m-a învățat ce înseamnă să ai o „cea mai bună prietenă”.

Următorul care apare este Dean. Un oftat de ușurare îmi părăsește buzele și mă grăbesc să îl îmbrățișez. Miroase a ploaie, a pădure și a dragoste. Multă dragoste. Mă cuprinde cu brațul liber, sărutându-mi fruntea. Îmi arunc privirea în spatele lui, însă nu văd nici urmă de prietena mea.

– Unde este Siona? întreb.

– Nu e înăuntru? Am lăsat-o aici, cu tine!

– Ne era frică să intrăm. A spus că merge să vă caute!

Ben aruncă lemnele de pe brațe, iubitul meu imitându-i mișcarea numaidecât. Îmi ia lanterna din mână și face câțiva pași, luminând în direcția în care cred că a luat-o.

– Nu îmi vine să cred că ai lăsat-o să plece singură!

– Mi-a smuls lanterna și a plecat! Nu am avut cum să o opresc!

Ca un răspuns la vorbele mele, un țipăt se aude și puful mi se zbârlește pe ceafă și brațe, căci îl recunosc imediat ca fiind al prietenei mele. Dean sare imediat un pas în față, luminând, însă nu se poate distinge nimic în întunericul care ne înconjoară. Pentru o clipă, se lasă liniștea, până când un alt țipăt străbate noaptea. Pare atât de îngrozit! Atât de terifiat, încât am impresia că aerul mi se oprește în plămâni. Îmi duc mâna la gură, încercând să îmi domolesc emoțiile. Ea este bine. Prietena mea e bine. Poate doar s-a împiedicat de o creangă, nu-i așa? Și este imposibil să nu găsească drumul înapoi. Cu siguranță și-a calculat fiecare pas.

– Siona!

– Siona!

– Siona!

Strigăm pe rând, însă niciun răspuns. E liniște, atât de liniște, de parcă țipetele de mai devreme nici nu s-ar fi auzit și nici lumina lanternei ei nu se întrevede. Poate că a rămas fără baterii, dar tot ne-ar fi răspuns la chemările alarmate. Ar fi vrut să o găsim, la naiba!

– Trebuie să o căutam!

Glasul lui Ben, speriat și în alertă, îmi strânge stomacul. Abia acum imi dau seama că nu sunt singura care crede că a pățit ceva, acolo, în pădure. Nu sunt singura care are senzația că cearta noastră a fost ultima discuție pe care o vom avea